

Народні символи України:

хліб, барвінок, колосся, верба,

писанки

Доповідь підготували студенти ХКТТ :

Семенцова Х.

Перехода Х.

Одинцова І.

Адживифаєв Д. Л.

Глазов О. Є.

Народи світу різняться між собою одягом, звичаями, традиціями. У кожного народу є свої національні святині, улюблені речі, дерева, тварини. Українці мають свої традиції, які споконвіку шанують і бережуть. Це — батьківська хата, материнська пісня, святий хліб, вишитий рушник, червона калина, зажурена верба, хрещатий барвінок, дивовижна писанка, вірний своєму краю лелека. Всі вони наші давні і добрі символи, наші обереги.

«Хліб — усьому голова».

Хліб — символ життя. З давніх-давен він у великій пошані в народі. Недаремно у молитві до Бога «Отче наш...» люди, як великої милостині, просили не позбавити їх хліба, бо він не просто основа життя. Споконвіку хліб називають святим. Він завжди лежав на столі. Яке щастя, яке добро, що він є на світі. Спочатку в землі, потім у борошні, й, нарешті, на столі. Якби в нас було хліба стільки, що могли б ним прогодувати весь світ, ми все одно сказали б: бережіть кожну скибочку хліба, кожний колосок, кожну зернину, бережіть не тому, що ми скупі, а тому, що це наш хліб.

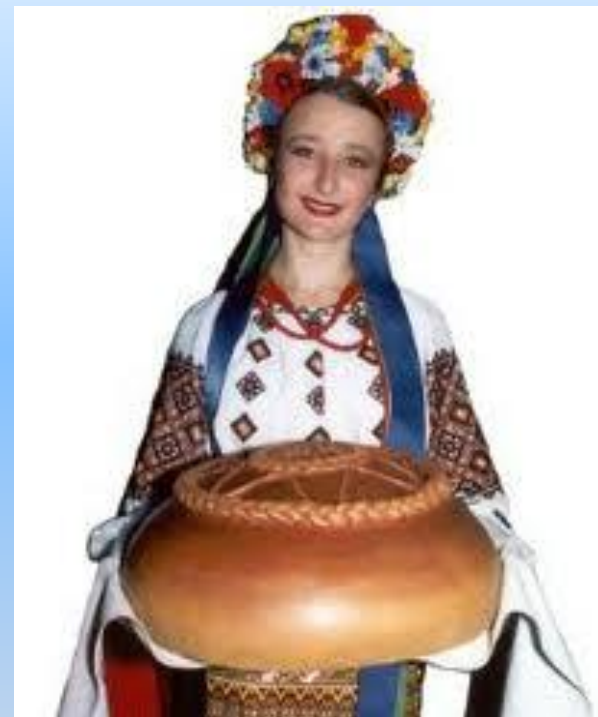
«Як вродить жито, то будемо жити»

Хліб з людиною від народження і до смерті. З хлібом ідуть на родини, хрестини, новосілля, сватання.

На знак згоди дівчина подає хліб на весіллі, хлібом мати благословляє до вінця і зустрічає молоде подружжя.

В Україні з хлібом-сіллю зустрічають на вишитому рушнику найпочесніших гостей. Він — ознака гостинності українського народу

З хлібом у нас зустрічають гостей,
Хліб на весіллях цвіте в короваї,
І кращих немає на світі вістей,
Ніж — хліб уродився на славу.
Щирим словом, хлібом та сіллю
Ми братів-гостей зустрічаєм,
Хлібом — новосілля й весілля,
І свято дружби-згоди квітчаєм.

Писанка

З давніх-давен люди святкують Великдень — Паску. На Паску дорослі розписують та фарбують яєчка, дарують їх дітям, примовляючи «Христос Воскрес». Діти відповідають: «Воістину Воскрес».

З глибини віків від пращурів нам у спадщину дісталась дивовижна писанка. Це диво-витвір рук людських, народжений не з дерева, не з металу, а із звичайного яйця, і який представляє собою живописну мініатюру. Напередодні Великодня в Україні був звичай розписувати яйця і роздарювати їх з добрими намірами друзям, знайомим. Писанка — символ життя. У слов'ян яйце, як і дерево, було ще символом пробудження та оновлення світу, символом перемоги життя над смертю.

«Рушники, рушники — то матусі моєї роки».

Український рушник! Хто з вас не бачив його? Він пройшов крізь віки і зараз символізує чистоту почуттів, глибину безмежної любові до своїх дітей, до всіх, хто не черствіє душею. Рушник передавали як оберіг з роду в рід, з покоління в покоління. А який він гарний! Його можна порівняти з піснею. Без рушника, як і без пісні, не обходилось жодне сімейне свято. Найбільше обрядових сюжетів пов'язано з рушником.

Рушники — це обереги від усього злого, що може зайти в дім. «Хай стелиться вам доля рушниками» — бажали людям щастя.

«Пісня — душа народу»

Яке це диво — українська народна пісня! Кого тільки не полонила її вічна краса. Українська пісня — то живий скарб, що йде від покоління до покоління, несучи радість чи смуток, чаруючи людську душу, даючи їй силу й натхнення. Любов до рідного краю, мови починається з коли саночки. В ній — материнська ласка і любов, світ добра, краси, справедливості.

Тут мамина пісня лунає і нині,
її підхопили поля і гаї,
її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.
І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, мов спраглий води.
Без рідної мови, без пісні, без мами
Збідніє, збідніє земля назавжди.

Минають віки, змінюються покоління, а народні пісні залишаються. Вони володіють чудовою здатністю полонити людське серце, допоагати в праці, оспівувати з радістю відпочинок, тамувати душевний біль. Земля наша українська така співуча, що не тільки кожне село, а й вулиця мала свої пісні.

У рідному краї і серце співає,
Лелеки здалека нам весни несуть.
У рідному краї і небо безкрає,
Потоки, потоки, мов струни, течуть.
Тут кожна травинка і кожна билинка,
Вигойдують мрії на теплих вітрах,
Під вікнами мальви, в саду материнка,
Оспівані щедро в піснях.

«При долині кущ калини».

Калина — найулюбленіша в Україні рослина. Про походження куща калини розповідає народна легенда (розповідь легенди «Легенда про калину»), а також казка «Калинка».

Похилена калина — засмучена дівчина. Щоб вівся рід, калину садили коло хати. Кущ калини біля материнської хати — це не тільки окраса, а й наш духовний символ, наша спадщина.

Наша свята земля, рідна оселя, солов'їна мова,
невмируща пісня, червона калина і все, про що
ми говорили, — є нашою Батьківщиною, яка
зветься Україною.

Тож любімо, шануймо,
бережімо її та будьмо
гідними її синами
та доньками.

ЛЮБІТЬ БАТЬКІВЩИНУ

—

ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ

ДЯКУЄМО ЗА УВАГУ

КІНЕЦЬ